

ZOMERSE MIJMERINGEN

Een gewone zomerse dag half augustus. Het zijn de laatste hondsdagen, de periode tussen 20 juli en 20 augustus die traditioneel geassocieerd wordt met grote hitte. In onze contreien bleven de temperaturen echter mild en door de vele regen oogt alles nog frisgroen. Bijna alles, want hier en daar getuigen de bruine vlekken en gaten in de bladeren nog van de zware storm op 9 juli.

Ik zit in de tuin te lezen wanneer een witte vlinder me gezelschap komt houden. Hij (of is het een zij?) installeert zich comfortabel op de krant die voor me ligt. Ik ben gecharmeerd door dit onverwachte bezoek. Zachtjes begin ik te praten tegen het beestje en nodig hem uit om even bij mij uit te rusten. Hij heeft het kennelijk begrepen want minutenlang blijft hij op zijn plekje zitten.

Terwijl mijn vaalwitte vriendje ijverig wiebelend zijn toilet maakt, glijdt mijn aandacht af naar de geluiden die in de lucht hangen.

Het is merkwaardig hoeveel er te horen valt. Het klapwieken van eksters in hun vlucht en het gekir van duiven doorkruisen de lage tonen van een vliegtuig dat zich voorbereidt op de landing in Zaventem. Ik vang het geroep op van bouwvakkers in de verte. Even later klieft een snerpend geluid van een slijpmachine of iets soortgelijks door de ether. Auto's en roepende wielertoeristen passeren terwijl de schelle bel van de bruggen aan de Plaisance een boot aankondigen.

Niet alle klanken zijn me even aangenaam in de oren maar toch, het zijn de vertrouwde geluiden van de stad, mijn leefwereld. Hoezeer de natuur me ook lief is, ik zou die gonzende menselijke bedrijvigheid voor geen geld willen missen.

Wat geluiden betreft heb ik zo mijn favorieten. Daartoe behoren, uit pure nostalgie, de kerkklokken en de beiaard. Ook kan ik intens genieten van het gekrijs van de honderden overvliegende kraaien die elke zomeravond stipt om 21 uur hun slaapplaats opzoeken. Dat is saamhorigheid op zijn best.

Al je zintuigen mobiliseren om de bijzondere momentjes in het alledaagse leven waar te nemen en je erover te verwonderen heeft een weldadig effect. Er zijn kansen genoeg om kleine gelukjes te plukken die de dag opfleuren.

Mijn gevleugeld kameraadje vindt dat het welletjes is geweest en fladdert weg. Wie of wat zal zijn volgende bestemming zijn? Een tuinstoel, een bloem of een warme steen? Ik heb er het raden naar. In gedachten wens ik hem een warm welkom op zijn nieuwe landingsplaats.

Mieke